

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. III. Reliqua Christi verba: in Paradiso explicantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

dem corpora in sepulchris erunt, sed anima tua pars hominis melior, cum mea erit.

§. II. Christi in iis verbis benignitas, Latronis felicitas.

Q Vamprimum in orbem venit Christus, animas ad se trahere cepit; sic utero virgineo etiamnum clausus Joannem Baptistam traxit, ita in cunabulis adhuc conditus ab Oriente Magos attraxit, ita Petrum & Andream, ita Matthæum & Zachæum, ita Nicodemum & Magdalenam ad se pertraxit, ita in ipso ex hoc orbe transitu, velut magnes, traxit latronem. Sed cur, ô bone Jesu, non etiam latronem alterum ad te traxisti? nam & pollicitus es, Omnia traham ad meipsum. Alter trahi noluit, imò quò minus trahi posset, omnibus modis obstitit; cor ejus mons plumbeus, immobilis fuit; obstinatissima ejus voluntas omnem salutis viam obfirmavit; perit, quia perire voluit.

At verò alter mox victas dedit manus Christo, ita è prædone præco Evangelicus evasit. E diverso Judas ex Evangelico præcone factus est prædonum, furum, latronum coryphæus; Dominum servus, Magistrum discipulus vendidit, quem coram orbe latro defendit differtissimus Christi advocatus. Hac mutatio dextra Excessi. Facile est enim in oculis Dei subito honestare pauperem. Ita solet Deus, qui ex armentariis Prophetas, ex opilionibus Reges, è telonariis Apostolos, è piscatoribus Doctores, è latronibus Martyres & paradisi cives constituit. Non possum, quin Augustinum eximie de hoc loquentem huc sitam. Verba ejus fideliter admetiar: Pendebat in cruce Christus, inquit, pendebat & latro. In medio ille, illi à lateribus. Insultrat unus, credit alter, judicat medius ille. Ille enim qui insultrabat, hoc dixit, Si filius Dei es, libera te. Et alius ad illum: Tu non times Deum? si nos propter facta nostra merito patimur, ipse quid fecit? Et conversus ad eum, Memento, inquit, mei Domine, dum veneris in regnum tuum. Magna fides! huic fidei quid addi possit, ignorat. Titubaverunt qui viderunt Christum mortuos suscitantem: credidit ille, quem videbat secum in ligno pendentem. Quando illi titubaverunt, tunc ille credidit. Qualem fructum Christus de arido ligno percipit? Quid enim Dominus dixerat? Amen dico tibi, Hodie mecum eris in paradiso. Tu differas, ego agnosco te. Quando hoc speraret latro? Adductus de latrocinio ad judicem, à judice ad crucem, de cruce ad paradysum. Deinde ipse attendens merita sua non dixit, Memento mei, ut liberet me hodie: sed, Cum veneris in regnum tuum, tunc memor mei esto; si mihi tormenta debentur, vel quomodo veneris in regnum tuum. Et ille: Non sic. Invasisti regnum calorum, vim fecisti, credidisti, rapuisti: Hodie mecum eris in paradiso. Non te differo. Tanta fidei hodie reddo quod debeo. Latro dicit, Memento mei Domine, cum veneris in regnum tuum. Non solum credebat resurrecturum, sed etiam regnaturum. Pendenti, rucisaco, cruento ligno hærenti: Cum veneris, inquit, in regnum tuum. Et illi, Nos sperabamus. Vbi latro invenit, ibi discipulus perdidit.

Ne latro somnum putaret liberalissimum promissum, Christus jurando fidem faciens, Amen dico tibi, ait, Hodie mecum eris in paradiso. Vià rectissimâ è cruce ibis in paradysum. Hæc mira sed minimè injusta. Latere hæc sensus hominum, ait Gregorius, nec quidquam de cunctis suis cognoscitur, quia divinorum judiciorum abyssus humana mentis oculo nullatenus penetratur. Scimus quod latro de patibulo transivit ad regnum, Judas de Apostolatus gloria è lapsus in cartarum. Quis ergo discursat, in quâ viâ habitat lux, & tenebrarum quis locus sit, ut ducat unumquodque ad terminos suos, & intelligat semitas domus ejus?

§. III. Reliquia Christi verba (In Paradiso)

IN PARADISO. O admirandam Domini bonitatem! qui Anna, Caipha, Herodi, Pilato non respon-

dit, latroni consentienti non tantum patientissimas aures accommodavit, sed audite confessionis trientem reddidit paradysum. Quanta est, ô Christe, tua liberalitas! Homo nefarius pauculis verbis sui memoriam in regno non deponendam petiit, mox ipsum regnum accepit. Quid amplius Joanni Baptista, quid Stephano Martyrum antesignano, quid Paulo Apostolorum maximo promissum? Verissimè dixit Ambrosius, Vberior est gratia quam precatio. Hæc Dei est liberalitas, plura quam petas largiri solet. Abrahamus filium petiit, non tantum id impetravit, sed eum filium, è quo filius Dei natus sceretur. Jacob ut Benjamin rediret, unice petulavit; non illum solum sed & Josephum incolumem recepit. Salomon unam atque unicam desideravit sapientiam; non illam tantum, sed & opulentiam accepit. Ezechias extensorem vitam in annum unicum flagitavit, anni quindecim in augmentum vite concessi sunt. Tobias reducem dumtaxat filium optavit, tunc cum filio & filii conjux & argentum multo datum redit. Quærat ille servus non sibi decem millia talentorum remitti, sed pensionis moram tantum poposcit, omnia ei nomina, totum debitum est remissum. Latronis verum erat, O si tam beatus sim ego, Domine, ut mei solum meminisse digneris in tuo regno! non hoc tantum, Mecum eris in paradiso. Non in memoriâ tantum meâ, sed in meo regno rex eris, regibus omnibus beator. Quam bonus Israel, Deus his qui recto sunt corde! Quam bonum servire Deo, qui minima etiam obsequia tam munificè remuneratur!

Assuerus rex munificentiam suam in Estherem explicaturus, Quid petis, ait, ut detur tibi? & pro quâ re postulas? Esth. cap. 5. etiam si dimidiam partem regni mei petieris, impetrabis. Idem & Herodes Herodidi filia pollicitus, Pete à me, inquit, Marci c. 6. quod vis, quæ quidquid petieris, dabo tibi, licet dimidiam regni mei. Sed peute dedit, nec quidem dimidiam. Christum non provinciam, non regni dimidium, sed regnum dat totum, qui potens est omnia facere superabundanter quam petimus aut intelligimus. Hebræis olim promissa cap. 3. v. 20. vini, frumenti, olei abundantia, refertum penu, distenta horrea: tandem autem, tandem promittitur & conceditur paradysus. Atque hoc vel intelligentiæ rudi aptissimè. Si dixisset Christus: Deo fueris, Deum videbis; non tantas delicias, nec tam opima sibi gaudia cogitatione depinxisset latro, atque cum viridarium & paradysum audiri promitti. Verus verbum est: Ubi Rex, ibi curia; ubi Papa, ibi Roma; sic ubi Deus, ibi paradysus. Ajunt beatum Egidium divi Francisci socium ex eo tempore, quo Christus ei spectabilis adfuit, tam concisus in cælum desideris raptum, ut audito vel à pueris per plateas paradisi nomine, rerum omnium sensu destitueretur.

Vani laboris sit, pluitibus hæc disceptare, quis ille promissus fuerit paradysus. Non cælum, siquidem quadraginta post diebus in cælum Christus abiit. Non paradysus protoplastis habitatus, quem ajunt non extare amplius, quamvis Irenæus & Justinus contrarium affirmant. Non Persicus, pensilis hortus, quem vero nomine paradysum vocant. Promissit igitur, claram Dei visionem, quæ die illo cunctis in Abraham sinu collectis est concessa. Hanc paradysum nominat, Est enim gaudium mille gaudiis refertissimum. Paradysum Christus in eam usque horam numquam nominaverat, sed in extremis velut Pater abditum thesaurum filiis ostendit. Sublimis in regno, uti Bernardus loquitur, sua vis in ligno.

De seipso Christus dixerat: Ego sum ostium, per me si quis introierit, salvabitur. En ostium cum quinque gradioribus feris, patentioribus plagis. Una alterave horula ad hoc ostium pervigilata peperit beatissimam in cælo æternitatem; ad eò infinite bonus est Deus, homines & jumenta salvans. Glorificabit me bestia agri, ait, dracones & struthiones. Nemo miretur à Dei filiis, ab astris maturis,

Ambros. in Psal. 118. Dei liberalitas plura quam petas largiri solet.

Pf. 72. v. 1. num servire Deo, qui minima etiam obsequia tam munificè remuneratur!

Esth. cap. 5. etiam si dimidiam partem regni mei petieris, impetrabis. Idem vers. 6.

Marci c. 6. quod vis, quæ quidquid petieris, dabo tibi, licet dimidiam regni mei. Sed peute dedit, nec quidem dimidiam.

Ad Ephes. cap. 3. v. 20. ter quam petimus aut intelligimus.

Surius to. 2. in eju vita, die 23. A-

per plateas paradisi nomine, rerum omnium sensu destitueretur.

Latroni promissa clara Dei visio.

Pf. 35. v. 7. jumenta salvans. Glorificabit me bestia agri, ait, dracones & struthiones. Nemo miretur à Dei filiis, ab astris maturis,

Solus latro
Christum
defendit
& gloria
afficit.
1. Reg. cap. 2.
vers. 30.

nis, ab omnibus Angelis me laudari, multo jam tempore maiestatem meam intuentur, innumeris à me beneficiis affecti: illud admiratione dignius, latronem qui in agris, nemoribus, viis, velut cuncta bestia fame stimulatam transeuntes jugulabat ut prædas ageret, jam in mirrissimam ovem mutatum, ad primam pastoris vocem accurrisse, illi se subiecisse, & tamquam Deum suum jam revereri. Pater, videri poterat dereliquisse filium, aberrant Angeli, fugerant Apostoli, Judæi accusaverant, Romani crucifixerant, latro solus defendit & gloria afficit. Promisit Deus: *Quicumque honorificaverit me, glorificabo eum.* Applausissimè hic prælitum; Regem ab omnibus irrisum honoravit latro quamvis exiguo tempore: mox gloriam obtinuit æternam.

Diocletiano & Maximiano in Christianos savientibus, cum ad supplicium duceretur Felix Presbyter, obvius ei fuit Christianorum aliquis, qui cum se ultro & clarâ voce Christianum profiteretur, mox cum eodem pariter ad supplicium raptus est. Cum autem illius nomen ignorarent Christiani, Aductum vocaverunt. Nam felici Martyri velut in augmentum additus erat ad coronam. Ita Christo Morienti & ad paradisum transeunti, in ipsâ veluti viâ Aductus accessit latro, Felix in cruce societas, quæ paradisi viam tam citò tam certam reperit.

S. IV. Christus latronum medius, iudicis formam representat.

Luc. cap. 10.
vers. 30.

Beatus Lucas iter Hierichuntinum describens: *Homoguidam, inquit, descendebat ab Hierusalem in Hiericho, & incidit in latrones, qui etiam despoliaverunt eum, & plagis impeditis abierunt semivivo relicto.* E caelesti Hierusalem in vanitatis Hiericho descendit Christus, sed incidit in latrones, spoliatus & semivivus est relictus. Divinitas vitam quam perdere non potuit, retinuit, humanitas amiserit. Verò in latrones est delapsus, nam & illorum medius pendit. Objectum Christo sapius: *Quia hic peccatores recipit, & manducat cum illis.* Jam cum illis etiam patitur, & moritur. Mi Deus, qualis erat in monte Golgotha hæc Trias! Servator orbis, & gemini latrones. Innocens, unus, alter respiciens, tertius perditissimus. Hæc trium societas triplex hominum genus adumbrat. Pœnas aliqui quas meruerunt, inviti & impatientes tolerant; ita è cruce in orci flammis properant, per miseriam. Pœnas alii commertas patientiâ laudabili persolvunt. Iræ Domini portant, quia peccaverunt ei. Alii patiuntur insones & immerentes virtuti exercendæ, & coronæ adipiscendæ.

Luc. cap. 15.
vers. 2.

Trium societas in Golgotheo monte triplex genus hominum adumbrat: Mich. cap. 7. vers. 9.

En igitur hominem innocentissimum, quia in latrones incidit, ut latro captus, flagris cæsus, cruci affixus, satis plagarum monstrat. Non sumus, obsecro, Levitæ, neque Sacerdotes, qui transeant sine miserationis sensu; Samaritani sumus, qui videant & misericordiâ moveantur. Et ô quale spectaculum! Deus ille, orbis conditor, qui in cælo adoratur, in infami signo sputis & maledictis notatur. Ipse etiam latro, insultans blasphemabat eum, & dicebat, *Si tu es Christus, salvum fac te ipsum, & nos.* Reserato cælo Isaias: *Vidi, ait, Dominum sedentem super solium excelsum, & elevatum. Seraphim stabant super illud, & clamabant: Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Deus exercituum; plena est omnis terra gloria eius.* O Isaias denuo suspicet, & hunc ipsum quem vidisti Dominum, intueri. Quantum hic intuitus ab illo divertit? Non Seraphinorum alæ, sed flexiles spinæ caput jam inumbrant; non jam sedet, sed pendet; non Angelorum, sed hostium, sed latronum medius; non adoratur, sed irridetur, & contumeliis vexatur ab omnibus. Non in cavo Bethlehemi sumus, qualis enim hic Joseph & Maria? Non sumus in cacuminè Thabor, qualis enim hic Moyses & Elias? Verè semetipsum exinanivit. Hic oculos, hic figamus animum: nisi ad hunc aspectum superbiam in nobis

Luc. cap. 23.
vers. 39.

Isaiæ cap. 6.
vers. 3.

Luc. cap. 23.
vers. 39.

Luc. cap. 23.
vers. 39.

Luc. cap. 23.
vers. 39.

Luc. cap. 23.
vers. 39.

Luc. cap. 23.
vers. 39.

Luc. cap. 23.
vers. 39.

Luc. cap. 23.
vers. 39.

Luc. cap. 23.
vers. 39.

Luc. cap. 23.
vers. 39.

Luc. cap. 23.
vers. 39.

A omnem expugnemus, a quomodo est de nobis. Paulò ante Christus cum Barabbâ latrone in eamdem lancem est appensus, & vicit pondere latro. Vox populi fuit: Non hunc, sed Barabbam. At verò nos animalia ad omnem arrogantiam nata, ab omnibus coli & suspici, in omnium oculis & ore versari, omnium applausu saluari, extolli cælo cupimus. Hæc humilitatis nostræ sunt specimina. Superbe cinis oculos ad Christum reflecte, alia cernes submissionis paradigmatata. Aut imitare, aut hereditati promissæ renuntia.

Sed hic etiam supremi iudicii verissimam effigiem contemplerur. Christus iudex, partium duarum mediis in alto cernendis, hinc cælo adscribendi, illinc cælo præcipiendi sententiam expectant. Crux ipsa tribunal est. De futuro iudicio dixerat Christus: *Tunc duo erunt in agro, unus assumetur, & unus relinquetur: duo in molâ, una assumetur, & una relinquetur: erunt duo in lecto uno, unus assumetur, & alter relinquetur.* In omni hominum genere erunt, qui in cælo recipiantur ob sancta promerita, erunt & qui erebo sepeliantur propter opera prava. *Va miseris nobis,* ait Gregorius, *qui de electione nostrâ nullam adhuc Dei vocem cognovimus, & jam in otio quasi de securitate torpemus. Debet profectò, debet in spe esse non solum securitas, sed etiam timor in conversatione, ut illa certantes foveat, & iste torpentes pungat.* Nunc igitur quisque spem jungat timori, ne & ipse inter relinquentes numeretur. In duobus his latronibus hæc iudicii forma vel oculis cernenda proponitur. Par peccatum, par supplicium, par respiciendi subsidium, exitus diversissimus. Alter, inquit Hieronymus, præcedit Petrum in paradysum, alter iudam in infernum.

Suppliciorum omnium summum est cum obstinato latrone sic abjici. Utrique gratia divina præsto fuit; illi efficax, ut in Theologorum scholis loquuntur, huic sufficiens; potuisset servari, si voluisset, sua culpâ perit. Cur autem, inquit, non utrique dedit gratiam efficacem? Ad hæc talia illud Augustini semper ingero. Iudicia Dei possunt esse occulta, injusta esse non possunt. Noli investigare, si non vis errare. Hi latrones velut duo bajiuli Borrum vitæ junctâ operâ portabant. Ille qui præcessit, nec borrum vidit, nec dulcedinem ejus gustavit, alter vidit & gustavit, *quoniam suavis est Dominus.*

Hoc autem obstinatæ mentis cruciarius omnes moneat: Ne procrastina. Heu quot millia hominum latronem alterum in sui ruinam trahunt quotidianis procrastinationibus? Nec cogitant temerarii, unum illum è tot centenis millibus sub ultimam vitæ finem serbò respuisse, diem illum singularis misericordiæ fuisse, omnia ceteroqui facilia, in extremis reddi difficillima; unum quidem è duobus paradiso donatum, alterum ad inferos dejectum. Utriusque rigido fatali Christus & Christi Mater aderat, effusus Christi sanguis recens fuerat, prodigia & miracula in aperto erant, reserata invitaverat salutis via. Nec hilum movebatur obstinatus; surdus ac cæcus obiit & perit. Quam bene Ambrosius, *Rapiamus, inquit, & festinemus, nam pascha non inducatur nisi festinanter. Regnum celorum vim patitur, & videntur rapiunt illud: rapuit bonus, neglexit malus. Naviga ergo, naviga, quisquis es, naviga, dum tibi flant zephyri: occasione commodam distulisse semper obviis ponendi tempus neglexisse multò magis semper nocuit.*

Joannes Xiphilinus Patriarcha Constantinopolitanus, ut eadæmonis mores perfidissimos detegeret, ita, inquit, pacificetur diabolus. Da mihi diem hodiernum, Deo crastinum; mihi tempus præsens, Deo futurum, ut ita tardantes & procrastinantes abripiat. Non negamus Manassen impium senem obiisse, sed & hoc asserimus, Ammonem libidinosum juvenem sublatum. Summa vitæ iactura, dilatio. Disserre honesta semper sermum ac noxium. Idcirco, *Hodie si vocem Domini audieris, noli obdurare corda vestra. Ah, noli! Hodie est, dum*

Luc. cap. 23.
vers. 39.

Luc. cap. 23.
vers. 39.

Luc. cap. 23.
vers. 39.

Luc. cap. 23.
vers. 39.

Luc. cap. 23.
vers. 39.

Luc. cap. 23.
vers. 39.

Luc. cap. 23.
vers. 39.

Luc. cap. 23.
vers. 39.

Luc. cap. 23.
vers. 39.

Luc. cap. 23.
vers. 39.

Luc. cap. 23.
vers. 39.